

[Holger K. Nielsen]

I den forbindelse vil vi holde regeringen fast på, at den skal bruge de nye åbenhedsregler maksimalt. Reglerne om åbenhed er skuffende, men giver alligevel visse muligheder, som skal udnyttes.

Det her er jo statsministerens første åbnings-tale, og man kan ikke sige, at han har haft det nemt i de sidste otte måneder. Der blev dannet en flertalsregering i januar, og så skulle alt i teorien være klart og enkelt, men det har det unægtelig ikke været.

Det er illustrerende, at hvor adskillige ministre fortsat lever livet anonymt, så kender ethvert barn her i landet fru Merethe Due Jensen og fru Bente Juncker og på det sidste også fru Inger Stilling Pedersen.

Den interne opposition i regeringen er stærk. Den er blevet så stærk, at den helt overskygger ikke blot partiet Venstres interne opposition i Schlüter-epoken, men også statsministerens mange ord om sammenhold. Og hvis jeg skal være helt ærlig, så tror jeg ikke, at det sidste ord fra fru Merethe Due Jensen, fru Bente Juncker og fru Inger Stilling Pedersen er sagt.

Når regeringens interne opposition er så stærk, har det forbindelse med, at dens flertal konstant er vaklende, og det hænger fundamentalt sammen med, at regeringen er en kunstig størrelse. Den er en teoretisk skrivebordskonstruktion, som er dannet udelukkende af taktiske årsager. Socialdemokratiet ønsker at fastholde regeringsmagten efter næste valg og mener så, at det er klogest at tage en højredrejning. CD's begrundelse er også taktisk. Formålet med at gå ind i regeringen var at holde SF uden for indflydelse.

Med et udgangspunkt, der er så Christiansborgtaktisk, kan det ikke undre, at der hverken er glød eller engagement i regeringssamarbejdet, og det kan ikke undre, at statsministerens åbningsstale var så tam, som tilfældet var.

Jeg tror, den socialdemokratiske højredrejning er uklog. Al denne Christiansborgtaktik kan blive for meget. Hvad der er brug for, er en indholdsmæssig fornyelse. Den har vi ikke fået. Vi venter fortsat på det systemskifte, som mange af os – også mange socialdemokrater – forventede efter Schlüter-epoken.

CD's begrundelse for at gå ind i regeringen er så sølle og så ynkelig, at den fortjener at blive forbigået i tavshed. Men den viser lidt om et

parti, der er blottet for politisk indhold, og som ikke har skyggen af positive visioner for samfundets videre udvikling.

Men det skal så også stå helt klart, at når hele begrundelsen for denne regerings dannelse hviler på, at SF skal holdes uden for indflydelse, kan man ikke forvente, at vi vil være parlamentarisk grundlag for en fortsættelse af regeringen efter næste valg.

Som bekendt er vi heller ikke en del af regeringens parlamentariske grundlag i øjeblikket. På forsiden af Berlingske Tidende kan man i dag læse i en overskrift, at »SF holder hånden over Nyrup«. Jeg føler nok trang til at præcisere tingene lidt her, for det tror jeg er vigtigt, ikke mindst for statsministeren:

SF vil under ingen omstændigheder give carte blanche til hvad som helst, denne regering kommer med, hvis den mister sit flertal i Folketinget. SF vil ikke være leverandør af gratis stemmer, hvis regeringen får parlamentariske vanskeligheder, men vi er altid parate til at indgå i forhandling med regeringen. Det har vi været i forhold til tidligere regeringer; det er vi også i forhold til denne regering. Så under forudsætning af, at vi får indflydelse, er vi til enhver tid parate til at tage en snak med regeringen, men vi er ikke leverandør af gratis stemmer til nogen regering i dette land.

Jeg er enig med statsministeren i, at arbejdsløsheden er vort største problem. Men det er karakteristisk, at statsministerens betragtninger om arbejdsløsheden i høj grad er tilbageskuende. Det er skattereformen og arbejdsmarkedsreformen, der skal trække læsset i bekæmpelsen af arbejdsløsheden, og så håber statsministeren på, at de mange boligejere, som i øjeblikket omprioriterer, vil gå i gang med et større privatforbrug.

Man føler sig næsten hensat til starten af 1960'erne, når man hører statsministeren opfordre til større privatforbrug – de gode gamle dage, hvor ingen havde i tankerne, at vi står over for nogle gevaldige problemer med vort miljø. Og når statsministeren i sin åbningsstale siger, at vi ikke skal i gang med den store forbrugsfest, melder der sig et spørgsmål: Hvad i himlens navn er det så, regeringen ønsker?

Statsministeren kan jo ikke åbne munden, uden at han begynder at opfordre folk til at forøge deres forbrug. Under krydsforhøret med statsministeren i tirsdags i en af tv-kan-